

Ketvirtasis Sekmadienis po Velykų.

Mišių Lekcija iš šv. Jokubo laiško: 1, 17—21.

Mylimiausi: Kiekviena geriausia dovana ir kiekviena duotoji tobulybė iš augsto yra, nužengus nuo šviesų Tėvo, pas kurį nėra nei permainos, nei keitimosi aptemimo. Nes liūsa valia mus pagimdė tiesos žodžiu, kad butume šiojiatokia Jo sutvėrimo pradžia. Žinote, mano mylimiausi, kiekvienas žmogus tebutie greitas klausyti, bet tingus kalbėti ir tingus supykėti. Nes vyro piktumas nedaro Dievo teisybės. Todel atmesdami visokį nešvarumą ir blogumo gausybe, maloniai priimkite įsėtą žodį, kuris gali išgelbėti jūsų dušias.

Lėkijos Paaškinimas

Šitame šv. Rašto gabėlyje yra keletas stambių pamokinių naudingų mūsų dušioms; tik reikia labai atidžiai skaityti šv. Jokubo raštą, kad tuos pamokinius radus.

Pirmutinis pamokinimas yra tas, kad visi gerieji dvasios daiktai yra Dievo dovanoti žmonėms, o ne pačių žmonių pasidaryti. Niekas negali iš savęs tapti kunigu, nors kas žin kaip norėtų. Galybė atleisdinėti nuodėmes ir laikyti Mišias nepasidaro nei iš mokslo, nei iš turto nei iš valdžios, o tik iš Dievo davimo. Taip pat iš Dievo davimo yra galėjimas daryti stebuklus ir atieiti pranašauti. Kam Dievas duoda, tas gali numirėli priekelti ar vandenį į vyną perrmainyti, bet savo žmogiška galybe niekas tų daiktų negali padaryti. Žmogus iš savęs nekuomet negalėtų duotis nužudyti už Kristaus tikėjimą. Visi kankintiniai turėjo drąsos kraują pralieti už V. Jėzų del to, kad Dievas buvo suteikęs jiems tos drąsos ir tos stiprybės.

Ir kitokios mažesnės mūsų dorybės taipgi yra iš Dievo, nors prie to prisideda ir mus valios gerumas. Visi i nuodėmės supultume, jei Dievo malonė nestiprintų mus nuolat. Tą tiesą Išganytojas išreiškė žodžiais: "Kaip šakelė negali vesti vaisiaus iš savęs, jei nėra vyno medelyje, taip nei jūs, jei nebusite manje. Aš esmi vyno medelis jums šakelės, kas yra manje ir aš jame, tas atveda daug vaisių; nes be manės nieko negalite padaryti" (Jon. 15, 4—5).

Tai-gi yra du daiktu sudarantį geruosius žmonių darbus: žmogaus pastanga ir Dievo pagalba. Jei nebūtų Dievo pagelbos, tai žmogaus pastangų neužtektų geriems darbams padaryti. Bet ir žmogaus pastanga yra reikalinga, nes ir uogos neauga tiesiog ant kamieno, o tik ant išdygusių iš jo šakų.

Antras šios lekcijos pamokinimas yra, kad Dievui nėra permaining. Jis neauga nei nesėsta. Veikte jis veikia, bet veikimas nepadaro permainos. Jame, nes veikdamas Jis nieko neprastoja ir nieko neįgia. Dievas mus sutvėrė ne iš reikalo tik liūsa savo valia. Mus sutvėręs Dievas nepasidaro nei kiek turtingesnis. Mums žmonėms gyvenantiems

amžinų permaining upėje ir besimainant patiemis labai sunku suprasti kaip Dievas gali būti visai be permaining. Bet nei kudišis nevisada supranta savo tėvų kalbą, o Dievo prigimtis yra daug augštesnė už mūsų, dar daugiau negu tėvų išmintis už vaikų išmintį.

Trečias pamokinimas yra tas, kad Dievas mus dvejopai pagimdė. Vienas pagimdymas buvo tada, kada Dievas sudarė tvarką, iš kurios gimė mūsų kunai. Antras gimdymas buvo, kada Dievas mus protams davė tiesos žodį. Tas žodis mūsų žuvusioms dvasioms pridavė naujos gyvybės. Kaip gauna gyvybės gemantieji kunai, taip gauna gyvybės žmonės priimantieji tiesos žodį iš Kristaus lūpų.

Tą dvasios gyvybę suteikęs pirmiausiai Apaštalams V. Jėzus padarė pradžią naujam pasaulio gyvenimui. Apaštalai tat buvo tarsi antro sutvėrimo pradžia. Taip ir rašo šv. Jokubas. Jis, turbūt, jau plačiau buvo aiškinęs tą krikščionims, del to jiems primena, kad jie tą jau žino.

Ketvirtasis šv. Jokubo pamokinimas yra, kad kiekvienas žmogus būtų greitas paklausyti, o tingus kalbėti ir pykti. Klausymas daugina žmogaus žinias; kalbėjimas kalbančiam žinių neprideda. Suptikumas daugiausiai kenkia pykstančiam, nes jį niekesniu padaro. Geriau mums pinigą pamesti, negu blogesniais tapti. Piktumas netarnauja teisybei, nei jos neatitaiso. Meilė gydo teisybei padarytasias žaizdas. Kantrybė atitaiso, kas sugėdo.

Penktas pamokinimas yra, kad mes atmetę visus kuno nešvarumus ir piktybę rupintumėsi auginti mums tą Dievo žodį, kurį Kristus įsėjo mums į širdis. Šv. Jokubas sako, kad tas žodis išgelbi mus dušias. Kaip mes butume laimingi, jei Apaštalo pamokinimą išpildytume.

Šv. Jokubas V. Dievą pavadino šviesos Tėvu, nes iš Jo atėjo šviesa mus kuno akims, kuomet Dievas sutvėrė saulę ir kitus šviesos šaltinius. Iš dangaus atėjo mums taipgi dvasios šviesa, išgelbėjusi mus nuo klaidų. Šviesa pasidaro taipgi širdyse tų, kurie pildo dangaus Tėvo valią.

MISŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. JONO 16, 5—15.

Anuo metu Jėzus tarė savo mokiniams: Einiu pas tą kuris siuntė mane: ir nei vienas jus neklausiate manės, kur eini? Bet kadangi tą pasakiau jums, bet kada gi tą pasakiau jums? Bet aš tiesą sakau jums: geriau jums, kad aš ečiau: nes jeigu nenuėisiu, Palinksmino-tas neateis pas jus: o jei nuėisiu, pasiūsiu jį pas jus. Ir kada jis ateis, apkaltis pasaulį del nuodėmės, ir del teisybės ir del teismo. Del nuodėmės-gi, nes neitkėjo man: o del teisybės, nes einu pas Tėvą ir jau nematysite manės: o del teismo, nes šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas yra. Dar daug turiu jums sakyti: bet dabar negalite atkelti. Bet kada ateis ana tiesos Dvasia, išmoks jus visų tiesų. Nes nekaltės iš savės, bet ką girdės tą kalbės, ir busiančius daiktus apreiškės jums. Ji mane šviesa apėmė; nes iš manės imis ir skelbs jums.

Evangelijos Paaškinimas.

Labai sunku suprasti patį vidurį šios dienos Evangelijos, butent tuos žodžius: "Ir kada jis (Palinksminojas) ateis apkaltis pasaulį del nuodėmės, del teisybės ir del teismo." Nors tie žodžiai yra tuojaus paaškinami trimis kitais sakiniais, bet ir paaškinus dar neišnyksta abejonė nei sunkumas.

Palinksminojum V. Jėzus vadina šventąją Dvasią, t. y. Trečią V. Dievo Asmenį. Žadėdamas šv. Dvasios atėjimą ant žemės V. Jėzus taipgi pasako tris didelius daiktus, kuriuos šv. Dvasia rengėsi padaryti žmonėse. Pirmutinis Jo veiksmas buvo pakaltinti pasaulį del nuodėmių. Tat visai lengvai suprantama. Toliaus Išganytojas paaškina, kad didžiausia pasaulio nuodėmė buvo neitkėjimas V. Jėzui. Visas nuodėmės padarytas prieš Kristui mirsiant turėjo panaikinti ir panaikino Jo kančia ir mirtis ant kryžiaus. Bet pasaulis pasidarė sau kitą nelaimę ir nuodėmę, kad Kristaus nepripažino, del to negalėjo pasinaudoti Jo mirties vaisiais.

Labiausiai sukilo prieš V. Jėzų Jo tautiečiai Žydai. Šv. Dvasia apkaltino juos. Jie mažai gauna jos pagelbos, todėl jų dauguma per žemiškų pelnų rūpestį jau seniai nebeiprina prie Dievo tiesos. Bet ir kitos pasaulio tautos gana tingiai pildo Kristaus mokslą. Tik nelaimės šiek tiek privertė taisyti žmonių giminės klaidas. Jei pasaulis būtų išmanęs, jei jis būtų Kristaus paklausęs, tai nebūtų turėjęs klaidų nei išėjusių iš to nelaimių. Tai-gi tos nelaimės ir yra bausmės už Kristaus nepripažinimą.

Ne šventoji Dvasia tas bausmes padaro, bet ji jas panaudoja, kad pasaulis atitaisyty savo klaidą, kad eitų artiau prie Kristaus, kad mažiau kentėtų.

Sunkiau suprasti, kaip ir kodėl šv. Dvasia baudžia pasaulį del teisybės. Bausti pasaulį del nuodėmės galima ir reikia, už ką jis nuodėmę padarė, bet bausti del teisybės, reiškia bausti teisybės vardu, kad pasaulis jos nepadarė ir nepagerbė. Aiškindamas pasaulio baidimą del teisybės V. Jėzus pasakė: "nes einu pas Tėvą ir jau nematysite manės." Nelengva susyk suprasti tą paaškinimą, bet galima suprasti prisiminus nors kelias stambiasias tiesas.

Dievo Sunus užgimė žmolinumas pripildė jus širdį. Bet aš tiesą sakau jums: geriau jums, kad aš ečiau: nes jeigu nenuėisiu, Palinksminojas neateis pas jus: o jei nuėisiu, pasiūsiu jį pas jus. Ir kada jis ateis, apkaltis pasaulį del nuodėmės, ir del teisybės ir del teismo. Del nuodėmės-gi, nes neitkėjo man: o del teisybės, nes einu pas Tėvą ir jau nematysite manės: o del teismo, nes šio pasaulio kunigaikštis jau nuteistas yra. Dar daug turiu jums sakyti: bet dabar negalite atkelti. Bet kada ateis ana tiesos Dvasia, išmoks jus visų tiesų. Nes nekaltės iš savės, bet ką girdės tą kalbės, ir busiančius daiktus apreiškės jums. Ji mane šviesa apėmė; nes iš manės imis ir skelbs jums.

Misijos Aušros Vartų Parapijoje.

Misijos, kurios tęsėsi aštuonias dienas nuo Balandžio 3 d. iki 10 d., visais žvilgsniais gerai pasisekė. Žmonės noriai lankėsi kas dieną, ypatingai vakarais, bažnyčia budavo pilna žmonių. Tėvo Alfonso skardus balsas garsiai skambėjo bažnyčioje. Nepaprasta apystova ir Misijonoriaus išvaizda taip pat daug prisidėjo prie sukėlimo geresnių jausmų. Tėvas Misijonorius kalbėjo ne nuo sakyklos, nei nuo altoriaus, bet nuo tam tikslui pastatytos estrados arba platformos, kurios viename gale stovėjo augstas kokių 7 pėdų misijinis kryžius. Ties kryžium iš abiejų pusių stovėjo kandelabrai su žvakėmis, o tarp jų indeliai su gelėmis. Misijonorius, nors dar ne senas, su savo tamsiu habitu, šikšniu diržu, prie kurio ilgąs rožančius kybojo, su nemažu kryžium ant krutinės, už juostos užkištą, su sandalais ant kojų, darė įspūdį kokio tai tirininko, arba kito Dievo tarno atsiųsto skelbti Jo šventas tiesas, raginti žmones prie metavonės.

Misijos pradžioje buvo procesija, kurioje vietos klebonas ir Tėvų Marijonų perdetinis kun. Kudirka parapijos komitetų ir ministrantų lydimas, nešė misijinį kryžių; paskui ejo Misijonorius, o choras giedodamas "Kryžiaus Medis." Pastatę kryžių ant platformos, Tėvas Alfonsas pasakė įžanginį pamokslą apie Misijų naudingumą ir ragino žmones pasinaudoti ta proga, idant per tas kelias dienas lankytųsi i misijas apšvarstyty savo dušios padėtį ir atlikę gerą išpažintį susivienytų su savo Sutvėrėju. Kad geriaus misijos pasisektų, prašė žmonių, kad ir jie savo maldomis prisidėtų. Toliaus Misijonorius prieš pamokslą duodavo pamokinių arba pranešdavo apie tvarką, kioje bus sekantios pamaldos atliekamos, paskui sakydavo pamokslą apie V. Jėzų kančią, gražiai ir naudingai supindamas ją su kitu Kristaus mokslo dalyku. Užbaigdamas pamokslą, Misijonorius atsklaupęs, kreipdavosi į kryžių ir balsiai

visi kitiems teisybės nelaužytų. Trečias šv. Dvasios uždavinys sulig V. Jėzų žodžių yra bausti pasaulį del teismo. Išganytojas paaškina tą sakinį žodžiais: "nes pasaulio kunigaikštis jau nuteistas yra." Pasaulio kunigaikščiu V. Jėzus paprastai vadindavo piktąją dvasią arba velnią. Teismo uždavinys buvo nepilnas, jei jo ištarnė lieka neįspildyta. Velnio pasmerkimo ištarnė dukart įvyko. Pirmas jo pasmerkimas pasidarė, kuomet nelabasis angelas išdriso nuodėmę tēkti Dievui i akis. Jan budamas pragare velnias pasekmingai gūtelė žmones ir tie liūsu noru apsiėmė jo veikiau klausyti negu Dievo. Tuomi velnias įgijo valios ant žmonių ir tapo jų kunigaikščiu. Bet atėjo Kristus ir paliosavo žmones iš pragaros vergijos tiek, kad visi galėjo neklausyti velnio, jei tik norėjo susivienyti su Kristumi. Tas žmonių atpirkimas buvo antras velnio pasmerkimas jam skaudesnis už pirmąjį.

Vis-gi daugelis žmonių dar tebesilaiko velnio įsakymų, jo taisyklių ir jo valdžios. Šventosios tat Dvasios veiksmas žmonėse yra, kad kaskart labiau visi pasiliuosoty iš pragaros tinklo, kad kuolabusiai sumažėtų velnio įtekė žmonių. Piktoti dvasia labai to bijosi ir daugiausiai su tuomi kovoją, bet žmonės šv. Dvasios padedami, kas kart daugiau stiprėja. Velnias kas kart pilniau jaučia savo pasmerkimo vaisius.

Šios dienos Evangelijoje yra dar ir kitų gilių pamokinių išminčiai, nors jų visų negalima vienu kartu gvildinti.

atkalbėjęs tam tinkamą maldą, tankiausiai prašydamas nuo Dievo žmonių, atvirtimo malonės, pabučiuodavo V. Jėzų kijas. Žmonės skelbianąją tiesą persiėmė, V. Jėzų kančia susigriaudė, tankiai tyliai verkė, o kartais ir balsiai verkė, gailėdamiesi už savo nuodėmes. Per tris dienas Misijonorius mokino vaikus ir rengė juos prie šventų Sakramentų. Jis paragino vaikus, kad ir jie prisidėtų prie misijų pasisekimo, meldamiesi ir stacijas vaikščiodami. Vaikučiai greitai paklausė ir vaikščiojo stacijas. Kiti po tris kartus i dieną apėjo jas, kad tiktai daugiau žmonių atvirtų prie Dievo. Ejo tam tikslui ir prie Šventos Komunijos per keletą dienų.

Tėvas Alfonsas ragino ir didžiūsius kasdieną misijų laiku vaikščioti stacijas ir eiti prie šv. Sakramentų. Nėra tat ko stebėtis, kad žmonės ir griaudingų pamokslų paklausę ir vaikų bei kitų gerų žmonių maldomis šelpiami, buriais ejo išpažinties. Kai kurie kasdieną priiminėjo šv. Sakramentą. Nėmaž buvo ir tokių, kurie po keletą metų nebuvę išpažinties, dabar per misijas priejo. Žodžiu sakant, ačiū Dievui, misijos gerai pasisekė.

Dar reikia pridėti ir tą, kad misijoms užsibaigiant buvo 40 valandų pamaldos, o paskutinėje dienoje sekmadienį ejo prie šv. Komunijos "in corpore" šios draugijos: Altoriaus Puošimo dr. ja, Aušros Vartų Moterų ir Merginų dr. ja, Aušros Vartų Vyrų ir Moterų dr. ja, Vyčių Jaunimo dr. ja ir Moterų Sąjungos kuopa.

Galima sakyti, kad sekmdienėje kiek buvo žmonių bažnyčioje išryto, tiek ejo prie šv. Sakramento. Vakare buvo iškilminga procesija, kuria labiausiai puošė vaikučiai, tarsi aniolai iš dangaus atlėkę, kad kartu su žmonėmis pagarbinti V. Jėzų švenč. Sakramente ir pasidžiaugti su žmonėmis iš maldingumo.

Labai gaudingas buvo paskutinis Misijonoriaus pamokslas, o ypatingai, kuomet po

pamokslui, apkabinęs kryžių, dėkojo V. Jėzui už suteiktas žmonėms malones ir pavedė Jam šią parapiją. Tėvas Marijonas, vaikelius ir seseris Kazimierietes ir dar neatvirtusius prie Dievo žmones, kad ir jiems V. Jėzus begaliniu Savo širdies gerumu suteiktų gero gyvenimo malonę, idant pažinę savo klaidas per išpažintį sugrįžtų prie Savo Dangiškojo Tėvo, nuo kurio, gal jau seniai atsispyrę. Ant galo Misijonorius peržegnojo tuos kryžių žmones, suteikdamas šv. Tėvo palaiminimą ir visotinius atlaisdus.

Ačiū reikia pasakyti Tėvui Alfonsui už jo pasišventimą ir kaip jis pats žmonių mal-

davo, kad už jį melstųsi, taip: "Tegul Dievas duoda jam sveikatą, kad ir toliaus tęstų savo šventą darbą," o žmonėms linkėtina, kad kuokaitlingiausiai lankytųsi, kur bus tos misijos, o Dievo malonių gausiai datirs.

Seserys Kazimierietės nesigailėjo triušo ir darbo, kad papuošus altorius, kad vaikučius prirengus prie procesijos.

Altorių papuošimui aukojo: 1. Altoriaus Puošimo dr. ja \$37.50.

2. Aušros Vartų moterų ir merginų dr. ja—\$3.00.

3. L. Vyčiai—\$5.30.

4. Treitininkai—\$5.00.

5. Apaštalytės Maldos dr. ja—\$20.00. Korespondentas.

dar negirdėjęs meilingesnio koncerto. Po koncerto namiškai palydėjo giesmininkus per Raudonąjį ir Žaliąjį kambarius i valgomąjį. Paulistų choras tapo prezidento pakviestas, kuomet atvažiojo i Washington'ą giedoti organizacijai Community Center of the Woman's Service Club. Ta organizacija tarnauja dvasiniams kareivių reikalams, ypač sužeistųjų. Paulistų choras buvo davęs naminį koncertą prezidentui. Taft'ui 1909 m. ir prezidentui Wilsonui 1913 m. Choras pasilėdė ir šmet padainuoti ex-prezidentui Wilsonui, bet tas atsisakė negalys atskančiai priimti.

Pranešta, kad keturiolikoje Amerikos katalikiškų vyskupijų jau susiorganizavo dijecezinės pasauliečių vyrų tarybos, o šešiolikoje kitų vyskupijų darbas pradėtas bet dar nebaigtas.

Washington, Katalikų Universitete buvo katalikų mokintojų superintendentų suvažiavimas. Jie tarėsi apie naujosius teisdaybės sumanymus paliečiančius mokyklas, kalbėjo apie įvairios rūšies augstasias katalikų mokyklas: centras, parapijines ir vie nuolines. Iškilio daug svarbių klausimų. Po posėdžių susiavavimo nariai apžiūrėjo Katalikų Gerovės Tarybos namus, ypač auklėjimo skyrių, kuriame juos priėmė to skyriaus vedėjas D-ras Pace.

Cincinnati, Balandžio 18 d. Čia bus katalikų auklėtojų sąjungos suvažiavimas Birželio 27—30 dd. Programą rengia kun. dr. F. W. Howard. Tas bus reguleris metinis katalikų auklėtojų suvažiavimas.

Boston, Mass., Balandžio 18 d. Čionai yra katalikiška mokslo įstaiga lygi universitetui vadinama Boston College. Ji dabar rengia statytis naują triobą, kuri ateis du milijonu dolierių. Vajus tai sumai surinkti prasidės Gegužio 3 d. ir baigsis Gegužio 12 d. Vajų paremia Boston'o majoras Peters.

New York, Balandžio 18 d. Amerikos Sviedinių Sąjungos pirmininkas Hickey atidarydamas vasaros žaisimų metų paskelbė uždraudimą žaidėjams vartoti keiksmus arba šlykščius išsitarimus. Lengva suprasti, kad žaismės del to nenukentės, o žmogiškumas ir civilizacija pelnys.

Šventoji žemė.

Jeruzolimas, Kovo 25 d. Čionai išeina keturi katalikiški laikraščiai. Arabiškas: "Rahib Sahiune," reiškia Tsi-

dar negirdėjęs meilingesnio koncerto. Po koncerto namiškai palydėjo giesmininkus per Raudonąjį ir Žaliąjį kambarius i valgomąjį. Paulistų choras tapo prezidento pakviestas, kuomet atvažiojo i Washington'ą giedoti organizacijai Community Center of the Woman's Service Club. Ta organizacija tarnauja dvasiniams kareivių reikalams, ypač sužeistųjų. Paulistų choras buvo davęs naminį koncertą prezidentui. Taft'ui 1909 m. ir prezidentui Wilsonui 1913 m. Choras pasilėdė ir šmet padainuoti ex-prezidentui Wilsonui, bet tas atsisakė negalys atskančiai priimti.

Pranešta, kad keturiolikoje Amerikos katalikiškų vyskupijų jau susiorganizavo dijecezinės pasauliečių vyrų tarybos, o šešiolikoje kitų vyskupijų darbas pradėtas bet dar nebaigtas.

Washington, Katalikų Universitete buvo katalikų mokintojų superintendentų suvažiavimas. Jie tarėsi apie naujosius teisdaybės sumanymus paliečiančius mokyklas, kalbėjo apie įvairios rūšies augstasias katalikų mokyklas: centras, parapijines ir vie nuolines. Iškilio daug svarbių klausimų. Po posėdžių susiavavimo nariai apžiūrėjo Katalikų Gerovės Tarybos namus, ypač auklėjimo skyrių, kuriame juos priėmė to skyriaus vedėjas D-ras Pace.

Cincinnati, Balandžio 18 d. Čia bus katalikų auklėtojų sąjungos suvažiavimas Birželio 27—30 dd. Programą rengia kun. dr. F. W. Howard. Tas bus reguleris metinis katalikų auklėtojų suvažiavimas.

Boston, Mass., Balandžio 18 d. Čionai yra katalikiška mokslo įstaiga lygi universitetui vadinama Boston College. Ji dabar rengia statytis naują triobą, kuri ateis du milijonu dolierių. Vajus tai sumai surinkti prasidės Gegužio 3 d. ir baigsis Gegužio 12 d. Vajų paremia Boston'o majoras Peters.

New York, Balandžio 18 d. Amerikos Sviedinių Sąjungos pirmininkas Hickey atidarydamas vasaros žaisimų metų paskelbė uždraudimą žaidėjams vartoti keiksmus arba šlykščius išsitarimus. Lengva suprasti, kad žaismės del to nenukentės, o žmogiškumas ir civilizacija pelnys.

Šventoji žemė.

Jeruzolimas, Kovo 25 d. Čionai išeina keturi katalikiški laikraščiai. Arabiškas: "Rahib Sahiune," reiškia Tsi-

jono Sargą, pradžioje buvo mėnesinis, dabar išeina kas dvi savaitės. Jo leidėjas yra lojūnų apeigų patrijarka. Pranciškonai (vienuoliai) leidžia vieną laikraštį trimis kalbomis: prancūziškai, itališkai ir ispaniškai. Laikraščio vardas toms trimis kalbomis reiškia "Sventąją Žemę" (La Terre Sainte, La Terra Santa ir La Tierra Santa). Tie laikraščiai nuo naujų metų žymiai pagerėjo.

Filipinų Salos.

Tos salos yra netoli Azijos Ramijsame Vandenįje. Jų gyventojai kitados buvo stabmeldžiai juodukai, bet ilgainiui tapo katalikais. Dabar tos salos yra Suvienytų Valstijų valdžioje. Paskutiniu laiku dedama daug pastangų, kad jų gyventojus pavertus protestantais. Ne valdžia tą daro, tik dvi įstaigos. Pirmiausia darbuojasi Y. M. C. A. (Jaučių Vyrų Krikščioniškoji Sąjunga). Ji labiausiai gauda Filipiniečių studentus, kurie eina mokslus Amerikoje. Tokių studentų yra apie 3000. Antra įstaiga yra Silliman Institutas. Ji katalikams duoda daug piniginių pašalpų, bet ją organizuoja taip, kad jūninkai netektų tikėjimo. Seniaus Silliman Institute miseduodavo tik labdarybės darbą varas, dabar jau aiškiai pripažįsta savo tikslus ir džiaugiasi, kad neseniai protestantais padarė 126 studentus, o Liepos 11 d., 1920 m. dar 14 naujų prisidėjo. Katalikai iki šiol mažai tesirupino apginti savuosius. Dabar padaryta nors tiek, kad kun. T. A. Murphy surinko žinias apie protestantų puolimą ant Filipiniečių ir kviečia katalikus gintis. Geriausia būtų tą padaryti sutarus visiems katalikams per Katalikų Gerovės Tarybą.

Čeko-Slovakija.

Naujoji atskala susidariusi Čeko-Slovakijoje neduoda katalikams ramybės. Kovo mėnesyje keli atsimitusieji nuo katalikų tikėjimo kunigai atėjo pas Pragos arkivyskupą Kordačą, sakdami norį matytis su juimi. Jis per savo pagelbininkus atsakė apsimas su jais kalbėti kaip su piliečiais, bet ne kaip su atskalais atstovais. To atsakymo atsk-

lunai apostatai nesitikėjo ir nenorėjo. Kaip tik arkivyskupas juos įsileido, vienas tuojau ėmė skaityti reikalavimus, kad atskalunams valia būtų gyventi katalikų klebonijose ir pamaldas laikyti katalikų bažnyčiose. Arkivyskupas trumpai ir aiškiai atsakė to neleisiąs. Tada jie žadėjo savo tikslus pasiekti kitokiais būdais. Vienas savo tikėjimo ir įžadų atsižadėjusis kunigas Krejčl, budamas Seimo nariu, įnešė sumanymą į Seimą, kad valdžia priverstų katalikus įsileisti atskalunus į savo bažnyčias ir klebonijas. Kun. D-ras Krohier yra taipgi seimo atstovas. Jis įnešė visai priešingą sumanymą. Čeko-Slovakijos katalikai kun. Šramek'o vedami padarė užklauziną vidujinių dalykų, apšvietos ir teismų ministrams, ar jie žino, kad atskalunai neduoda katalikams nurimti lauzdami pačias svarbiausias teises, ir ar ministrai ketina toki teisybės pusėje. Kadangi katalikų atstovų yra gana daug, valdžia tarsi ir derisi su katalikų atstovais, kad galėtų duoti atsakymą ir katalikams pakenčiamą ir nedorėlius patenkinantį.

Austrija.

Vienna, Balandžio 2 d. Šitoje šalyje buvo įstatas, kad moterystės valia buvo skirtis, jei jos nebuvo imtos katalikų bažnyčioje. Katalikiškosios moterystės turėjo prisilaikyti katalikiškų įstatų. Austrijai įpuolus į nelaimę socialistai gavo valdžią. Jie be parlamentu, be žmonių atstovų sutarimo ėmė laužyti tą teisę, leisdami ir katalikiškas moterystes tvarkyti nekatalikišku būdu. Ta socialistų malone pasinaudojo pirmutinis p. Sever. Todel moterystės asmenų vedusių katalikų bažnyčioje, paskui pasimetusių su savo poromis ir ėmusių gyventi su kitomis Austrijoje vadinasi Sever moterystėmis. Tokių moterystių socialistams viešpatuojant įvyko 1865 m. Per eilais 1920 metais socialistai prarado rinkimus. Katalikai priejo prie valdžios nemaino teisių, kurias yra išleidę žmonių atstovai, todėl nevelija Sever moterystių. Bet anos socialistiškos moterystės nerimsta. Del jų kito būtų teismuose. Bylos pakilo iki aukščiausiaus Austrijos teismui, kuris

pripažino, kad ministrai, nors jie būtų socialistai, neturi teisės mainyti žmonių atstovų sutartus įstatus, ir kad Sever moterystės visai nėra moterystės.

Prancūzija.

Paryžius, Kovo 23 d. Lyone, Prancūzijoje neseniai buvo katalikų kongresas. Jame pirminkavo kardinals Marvin. Iš apyskaitų pasirodė, kad Lyono vyskupijoje yra 701 parapijinė mokykla su 52,000 mokinių. Metinės išlaidos mokslo reikalams yra 5 milijonai frankų.—Kard. Marvin įkūrė "Katalikų Teisių Apgynimo Sąjungą." Ji dabar turi 52,000 narių.

Paryžius, Balandžio 2 d. Žymus Prancūzijos teisininkų skaičius sutarė prašyti parlamento, kad išleistų įsakymą moterystėms persiskyrimo bylas nagrinėti teismuose neleidžiant publikos į juos, nes susipykę tarp savęs vyrai ir moterys dažnai prikalba labai nešvarių dalykų. Jų beklauzdama publika genda. Kiti tyčia vaikščioja į teismus tu šlykščių kalbų klausyti.—Katalikai Prancūzijos teisininkai susivaziavę mieste Caen sutarė visai neprisiimti tokių bylų ginti.

Paryžius Balandžio 2 d. Čionai yra Katalikų Inžinierių Sąjunga. Jos nariai yra baigę mokslus įstaigoje Ecole Centrale des Arts et Manufactures (Centrale Dailės ir Manufacturos Mokykla). Paryžiuje yra trys aukštos inžinierių mokyklos: Ecole Polytechnique, kurioje mokinasi armijos ir laivyno inžinieriai, Ecole de Mines, kur mokinasi kalnų inžinieriai ir aukščiausiaus mokykla, kuri rengia civilius inžinierius. Šimtet civilinių inžinierių Sąjunga Paryžiuje sutarė Velykinę Komunią priimti ir corpore penktame Gavėnios sekmadienįje bažnyčioje Notre Dame. Aštuoni šimtai inžinierių tą išpildė Paryžiuje. Mišias laikė kun. Grangeneuve, kuris ir pats yra inžinierius baigęs Dailės ir Manufacturos Mokyklą. Kituose Prancūzijos miestuose katalikai inžinieriai padarė taippat.

Anglija.

Westminster, Balandžio 4 d.

ras ir gana greitai jis linko į tą gyvenimo pusę, kada jau laikas pasilsėti ir didžiutis tuomi, kas uždirbta pirmoje gyvenimo dalyje.

Mus aprašomasis vyras buvo igijęs didelių turtų švino kasyklose, bet buvo praradęs sveikatą.

Vienu tarpu pasklido garsas, kad keleivis kefina grįžti namo numirti. Likusieji giminės ir kaimynai jautėsi atgiję prieš pasitikiant jį. Jis atpirkio tėviškę ir norėjo senam tėveliui gražinti laimę. Kadangi jis grįžo netekęs sveikatos, bet karštai mylėdamas senąją vietą, tai kaimynų ir giminų jausmai pasidarė ytin smarkesni.

Galutinai jis parvažiavo su savo pačia. Ji buvo didelė rusti moteriškė ir nepatiko jausmingiems kalnėnams, bet jie ją priėmė meilingai. Juodu buvo bevaikiai.

Veikiai namiškiai patyrė, kad ji buvo aitrų protestantė ir kad jos vyras buvo praradęs tikėjimą. Pradžioje giminės buvo skaudžiai nustebe, paskui jie tydomis liudėjo. Pargrįžusioje sveikata buvo taip sumenkusi, kad namiškiai nesveikatą pakaltindavo už tikėjimo priedermių nepildymą. Bet mėnesiai slinko paskui mėnesius, tačiau nei vyras nei jo žmona nepasirodė bažnyčioje. Kai kurie giminės išdrįso mandagiai ištarti pastabą. Jie tik piktuomai sukėlė. Senelis tėvas ir tas paliovė ką nors sakęs. Vietiniš klebonas buvo geras ir protingas ganytojas. Jis atvažiavęs į svečius priminė priedermę, bet ligonis šurkščiai jam atsakė. Tada senieji draugai ir pažįstami pakraipė galvas ir nuliudo, kad žmogus netolytas mirties taip mažai tesirupina, jog turės Dievui išduoti skaitlių iš sugaišyto gyvenimo.

Laikas bėgo. Nelaimingasis žmogus išeidamas retkarčiais į gatvę savo gimtiniame miestelyje apalpavo, bet jis to nepaisydavo tik derėdavo su kaimynais galvijus ar javus visai užmiršdamas, kad mirtis greitai joja pas jį ar jis pas ją. Jo

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Ilgas Mišių Laikymas.

Klausimas. Iš Lietuvos gavau "Vaikų Knygėlę" Šv. Kazimiero Dr.-jos leidinys No. 228. Tenai ant 78 puslapio skaitome "Ką čia apie kunigą Bielskį parašiau, nėra tai pasaka, bet tikra teisybė. Ir vėl ant 77 puslapio skaitome "Kun. Bielskis kas rytas eidavo išpažinties, dvejetainį valandų taisydavos Mišias laikyti, antrą tiek Mišias laikydavo." Tai-gi norėčiau paklausti, kodel kun. Bielskis taip ilgai Mišias laikė. Juk musų kunigai jas atlaiko į pusę valandos, kartais ir mažiau. Ar kun. Bielskis nepraskaito šiam dalykams?

Ona. Atsakymas. Bažnyčios patarmė yra, kad skaitytinės Mišios būtų ne trumpesnės dvidešimties minučių, nei ilgesnės 30 minučių, atskaičius Komunijos dalinimą. Bet ta patarmė yra tik tiems kunigams, kurie laiko Mišias žmonėms. Jeigu kunigas laiko Mišias vien tik savo asmeniniui

šimtet Londone katalikų katedroje vadinamoje Westminster Cathedral Didžios Savaitės metu ir Velykose budavo daugybė žmonių ypač muzikos žinovų. Katedros giesmių direktorius Dr. Terry Cambridge'o universiteto ir kituose knygynuose atrado senų gaidų, kurias Anglai giedodavo bažnyčiose prieš atsimesiant nuo katalikų tikėjimo. Tarp kitko atrasta ir Mišios giedotos karaliaus Enriko VIII koplyčioje prie jam persiskiriant su teise pačia ir Bažnyčia. Tas senas Anglų giesmes dabar atkartojo katalikų katedra. Jas išgirdę Anglijos patrijotai sako, kad savo tėvynės senovę jie šandie beatranda katalikų bažnyčioje.

Londonas, Balandžio 1 d. Šimtet Liepos 17, 18 ir 19 dd. bus katalikų Šv. Rašto garbintojų kongresas mieste Cambridge, Anglijoje. Kardinalai Bourne ir Gasquet dalyvaus tame kongrese. Kongreso prirengiamieji darbai eina greitai ir veikiai bus užbaigti. Kongrese bus ypatingos Mišios šv. Jeronimui pagerbti, nes jis buvo didžiausias Šv. Rašto mokslininkas krikščionijos pradžioje.

dievotumu, tada jam nevalia jų atlikti trumpiau negu į 20 minučių, bet ilgiau pratęsti gali kiek nori. Tik nevalia pridėti nei kokių savo arba kito išrastų maldų, nėsančių mišiole ir neskirtų tai dienai, kada Mišios laikomos.

Prisirengimas Mišioms yra labai aiški priedermė, bet ne po nuodėmė. Mišiole atspausdintosios prisirengimo maldos trunka atkaltėti 5—10 minučių. Paprastai kunigai prieš Mišias sukalba tas maldes. Jie jas praleidžia jei buvo atlaikę pusvalandžio apmąstymą tą dieną. Neturintiems priedermės tarnauti žmonėms labai pagirtina ilgus prisirengimus prie Mišių. Kas turi daug darbo, tas negali keturių valandų arba daugiau pavestų rytmetiniam maldingumui.

Ne visi žmonės vienais būdais tarnauja Dievui. Kun. Bielskis tą darė rupestingai rengdamasis laikyti Mišias ir lėtai laikydamas jas. Kiti tarnaudami žmonėms, tarnauja Dievui.

Inkvizicija.

Klausimas. Kas ta buvo inkvizicija, kas ją suorganizavo, kokiamete, kokioms tikslams; kas ją panaikino ir kodel, ir ar šandie randasi žmonių, kurie inkviziciją palaiko ar bent jai pritaria?

A. Lukas.

Atsakymas. Apie Inkviziciją plačiai buvo rašyta "Drauge," dabar nesinorėtų atkartoti. Bet štai trumpi atsakymai Tamistos klausimams.

Inkvizicija yra trejopa: dvi tikrosios ir viena šmeižtinė. Tikrosios inkvizicijos buvo šitos: visatinė, arba bažnytinė inkvizicija ir didžioji arba išpažinčioji inkvizicija. Šmeižtinė inkvizicija yra padauginimas ispaniškosios inkvizicijos kalčių ir perdėjimas jų ant bažnytinės. Tą trečiąją įvedė Maurai ir Žydai, kuomet Ispanų tauta pasiliosavo iš po jų prispaudimo penkioliktojo šimtmečio pabaigoje.

Didžioji, arba Ispanų inkvizicija pasidarė tada, kada Ispanijos dvasiški patarnaudama savo tautos kovai su prispaudėjais, bažnytinę įstaigą leido paversti politiškos kovos įrankiu. Nors Ispanų kova už neprigulmybę ir lai-

svę prieš užkariavusius ir prislėgusius juos Maurus ir tų ščiausias nuolatinis Bažnyčios, talkininkus Žydus buvo labai teisėta, nors bažnytinės įstaigos pavedimas politiškoms tikslams buvo labai didelė pagelba tai kovai laimėti, tačiau Ispanų negalime pagirti už tai, nors tol, kol yra lengva pročių žmonių nesuprantančių praeities ir tikinčių šmeižtams labiau negu istorijai.

Ta įstaiga, kurią Ispanų dvasiški leido karaliams paversti politikos įrankiu vadinosi Sancta et Universalis Inquisitio—t. y. Sventas ir visatinis tyrinėjimas. Ji tapo įvesta apie 1233 metus. Jos įvedimo reikalas buvo tas, kad bažnyčios teismuose prieš išduosiant ištarmę būtų perklausinėjami ne vien liudininkai, bet kad teismo įgaliotieji asmenys ištirtų dalyką nepriegingai nuo liudininkų, kuriuos stato besibylinėjančios pusės, t. y. skundikas ir skundžiamasis. Inquisitio lotyniškai reiškia—žinių ieškojimas, arba ištirimas.

Šandie yra daug šmeižtinės inkvizicijos šalininkų ir darbuotojų. Lietuvių tarpe gana žymus yra "Naujių" kape-lionas, jų "kunigu" vadina mas p. Mockus. Šandie nėra nei vieno asmens, išskiriant gal kai kuriuos Ispanų istorikus, užtariančio didžiąją Ispanijos inkviziciją. Šandie visai rimti teisių mokslininkai pripažįsta, kad dalyko ištirimas, prieš jį nagrinėjant teisme, ypač kriminaliuose dalykuose, yra būtina reikalingas, kad teismo ištarmė išeitų rimtai prirengta, kad ji mažiau prigulėtų nuo galėjimo nelygiai parinkti apkaltinimo ir pateisinimo liudininkus. Šituo žvilgsniu inkvizicija yra daug platesnė už Ispaniją ir vartojama ne vien katalikų Bažnyčios teismuose.

Inkvizicijos Kongregacija, kuri tapo įkurta Ryme trylik-tame šimtmečiuje tebėra ir dabar. Bet iš teismo įstaigos ji pavirto į tikėjiminio mokslo įstaigą. Kilus ginčams tarp tikėjimo mokslininkų katalikų, kuomet tie ginčai gali pakrypti į blėdingą užsikarščiavimą ar gauti kitokią kenksmingą ypatybę, Inkvizicijos Kongregacija visą abiejų ginčo pusių parengtą mokslo medžiagą, išduoda ištarmę, kurios paprastai klauso visi katalikų teologai. Nors ta ištarmė neturi neklaidingumo, kaip popiežiaus

ištarmė, tačiau ji yra augščiausias nuolatinis Bažnyčios, jos pačios įstatytas autoritetas tikėjimo dalykuose. Už Inkvizicijos ištarmę augštesnė yra Visatinė Tarybos ir Popiežiaus ištarmė, bet tiedvi jau turi neklaidingumo ypatybę ir yra ne Bažnyčios tik Kristaus įstatytas.

Ispanija savo inkviziciją panaikino 1820 metais. Panaikimas įvyko tiesą sakant, per vėlai, nes visa organizacija jau seniai buvo netekusi tikrojo tikslo. Bažnytinė inkvizicija, kaip matėme tebėra ir dabar. Ji naudingą darbą dirba. Šmeižtinė inkvizicija išnyks tada, kada žmonės liausis tikėję šmeižtais.

Klausimas. Ar musų Ispanų įstaigą atsikėlė visiems krikščionims katalikams sykiu, ar tik tiems, kurie turėjo laiko apvaikšioti Stacijas ir aukoję bažnyčiai nemažiau dolerio.

K. M. K.

Atsakymas. Stacijų vaikščiojimas ir dolerio aukavimas bažnyčiai yra labai geri daiktai. Kaip iš kitų taip ir iš tų dviejų gerų darbų pasirodo, ar žmogaus širdyje tikėjimas yra gyvas ar negyvas.

Vieni gerieji darbai yra priedermėmis, kiti yra tikslai patarmėmis. Jeigu katalikas neišpildo savo priedermių, tai tikėjimas jo širdyje yra sunykęs. Bardamas žmones už nepripriėjimą Velykinės Komunijos, už nepasinaikavimą Gavėnios, už Mišių neklusumą šventomis dienomis už Dievo įsakymų laužymą, kunigas turi teisę pasakyti, kad tokių žmonių tikėjimas yra negyvas, nes kiekvieno kataliko tikra priedermė yra ir Velykinę atlikti ir Gavėnę pildyti, ir Mišių šventadieniais klausyti ir Dievo įsakymus pildyti.

Nors Velykų iškilmė nelabai tinka pabarantiems pamokslams, bet kunigas bardamas žmones už priedermių nepildymą turi teisės pasakyti, kad jų tikėjimas yra negyvas, ir kad nei Kristaus atsikėlimas nėra jiems naudingas.

Stacijų vaikščiojimas, aukos parapijai davimas nėra priedermės, bet patarmės. Todel tų dviejų daiktų neišpildymas nerodo tikėjimo sunykimo ir netrukdo naudotis Kristaus atsikėlimo vaisiais.

Tėčiaus velykinė auka ne visur vienokią turi reikšmę. Vietomis ji yra grynai liuosos valios darbas. Kitur ji yra dalis parapijinio mokesčio. Parapijinė mokesčio visur yra tikra kataliko priedermė dar didesnė negu nevalgymas mėsos penktadieniais. Vienam valgant mėsą pasninke, kitam nesunkėja pasninkas; bet vienam nemokant parapijinės mokesčio, visiems parapijos žmonėms sunkėja parapijos išlaikymas.

Aš nežinau jūsų parapijos įstatų. Jei jus esate sutarę, kad Velykinė dovanėlė būtų dalis parapijinės mokesčio, tai kunigas būtų tiesą pasakęs, jei būtų baręs už neišpildymą to. Jei Velykinė dovanėlė nėra pas jus parapijinės mokesčio dalis, tai kunigas neturėjo teisės tos dovanėlės davimą priskaityti prie priedermių, nei išvesti iš nedavimo, buk tikėjimas sunykęs.

Tamista mums rašai, kad kunigas barėsi už nedavimą dovanėlės ir už nevaikščiojimą stacijų, bet tas kunigas, kurio vardas minėtas Tamistos laiške sako, kad jis taip nedaręs. Aš per Velykas buvau ne jūsų bažnyčioje, todėl nei nežinau keno tiesa.

Kun. P. Budys.

Vienų Mišių Auka.

Parašė Kun. R. W. Alexander.

Kalvatoje, Vakarų Pensilvanijoje pirm keletu metų du broliu ukininku gyveno vienas šale kito. Jūdvių platus laukai susėjo šonais. Juodu buvo kietu kaip tie ažuolai, kuriuos naujokai Amerikoje kirsdavo pradedant čionai žemę dirbti, juodu buvo protingi, sumani, labai padoriu ir stipri. Jiedviem patikdavo žali laukai, mėlynas dangus ir visa kuom gamta turtinga. Juodu mėgdavo knygų skaityti, tik retai jų gaudavo gyvendami toli nuo miestų kalnuose. Abudu buvo maldingi ir netingėdavo garbinti Dievą.

Visi kaimynai gerbdavo tuodu ukininku. Juodu turėjo daug vaikų. Vienas ypatingai mylėjo savo sūnų, kurį į krikštą buvo nešęs jo brolis. Tas vaikinys peraugo abiejų ukininkų naminių gyvenimą. Dar tebeduodamas jaunutis jis užsimanė išeiti iš namų ir ieškotis didelio pelno viename dideliame Vakarų Amerikos mieste. Tam tikslui jis paliko abi šeimyni nu-liudusi, atsižadėdamas laimingų ir sveikų namų, ramus ir gero gyvenimo ukėje. Tėvas su motina meilingai jį atkalbinėjo ir barė, bet jis nepaklausė. Vieną dieną jis iškeliavo į miestą, o namiškiai, mylėdami sūnų ar brolį verkė.

Pradžioje jis netingėdavo parašyti namiškiams apie save. Laiškai pareidavo sutartais laikais. Jis nepametė religijos. Kaip buvo ištikimas katalikas, taip ir likosi—geras sunus ir meilingas brolis. Metams bėgant laiškai pasidarė retesni, ilgainiui visai paliovė ėję.

Ėmė eiti ir dešimtmečiai. Tėviškėje ėmė darytis permainingi. Vaikai vieni paskui kitus lyg paukšteliai išskrido iš lizdo. Atėjo nelaimių ir pačiam ano vyruko tėvui. Ukėje apsigyveno svetimas. Vyrukas tuomet jau buvo pilnų metų vy-

ipykimas ant religijos budavo taip piktas ir tuo atveju žodžiai taip nepadorus, kad ir artimiausieji giminės ėmė vengti jo namų.

Tiktai ligonio dėdė ir krikštaitėvis nepasidavė jausmams. Nors ir jam prisėjo atkelti pliovonų, bet jis nesiliovė lankęs sergančio broliaivaikio ir krikštaitės.

Vieną dieną ligonio senasis tėvas nukrito nuo vežimo, bet sulaukė kunigo parvežant ir numirė priėmęs Šv. Sakramentus. Sunus nei nepriartinio prie mirštančio tėvo ir nebuvo bažnyčioje palaidojimo laiku. Visa parapija pasipiktino tuomi.

Po to ligonis dar labiau sumenko ir jau retai beišeidavo į gatvę. Pagalios jis liovėsi rodesi visai. Sodžius šnekėjo, kad ligonis nekeliąs iš patalo. Jei kas jį atlankydams neuž-trukdavo ir neminėdavo religijos, tai jis budavo mandagus ir malonus. Taip pat ir jo žmona. Ji išrodė taipgi nesveika tiems kurie dėmėdavosi, bet ji nekuomet nesiskundė.

Vieną dieną dėdė ir krikštaitėvis atėjęs aplankyti ligonio suprato, jog jam tikrai nebedaug teliko gyventi ir bijodamas sukelti nenaudą piktuomai ligonis neminėjęs dušios tik liudnas ir skaudama širdimi. Parėjęs dėdė pasisakė pačiai kaip jam gaudu ir skaudu.

— Užprašykime Mišias už jį, tarė ji, ir abu išklausysiva melsdamosi už jį.

— Gerai tu sakai, patvirtino vyras; aš tuojuos einu pas kunigą.

Klebonija buvo nepertoliausia. Senukas nuėjo tenai. Po valandos jis sugrįžo linksmesnis. Jis buvo pasakęs klebonui savo rupestį ir klebonas pažadėjo ryto atlaikyti Mišias.

Rytą metą senukas ir senutė anksti prieš laiką pasidabinę atėjo į bažnyčią, maldingai išklausė Mišių ir meldėsi už vargšą užkietėjusį nusidėjęli netolytą mirties giminingą.

(Pabaiga bus).